

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

פְּרֻשֵׁת חֻקֵּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ' - חלק י"ב

קונטרס 582

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

סדר הלימוד	טלפון 2	טלפון 1	שם	מספר הלימודים	עורכת י"א	יומנים	עורכת י"א
כז תשרי				27			
כח תשרי				28			
כט תשרי				29			
ל תשרי				30			
א חשון				31			
ב חשון				32			
ג חשון				33			
ד חשון				34			
ה חשון				35			
ו חשון				36			
ז חשון				37			
ח חשון				38			
ט חשון				39			
י חשון				40			
יא חשון				41			
יב חשון				42			
יג חשון				43			
יד חשון				44			
טו חשון				45			
טז חשון				46			
יז חשון				47			
יח חשון				48			
יט חשון				49			
כ חשון				50			
כא חשון				51			
כב חשון				52			
כג חשון				53			
כד חשון				54			
כה חשון				55			
כו חשון				56			
כז חשון				57			
כח חשון				58			
כט חשון				59			
א כסלו				60			
ב כסלו				61			
ג כסלו				62			
ד כסלו				63			
ה כסלו				64			
ו כסלו				65			
ז כסלו				66			
ח כסלו				67			

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

סדר הלימוד	טלפון 2	טלפון 1	שם	מספר הלימודים	עורכת י"ח	י"ח	עורכת
ט כסלו				68			
י כסלו				69			
יא כסלו				70			
יב כסלו				71			
יג כסלו				72			
יד כסלו				73			
טו כסלו				74			
טז כסלו				75			
יז כסלו				76			
יח כסלו				77			
יט כסלו				78			
כ כסלו				79			
כא כסלו				80			
כב כסלו				81			
כג כסלו				82			
כד כסלו				83			
כה כסלו				84			
כו כסלו				85			
כז כסלו				86			
כח כסלו				87			
כט כסלו				88			
ל כסלו				89			
א טבת				90			
ב טבת				91			
ג טבת				92			
ד טבת				93			
ה טבת				94			
ו טבת				95			
ז טבת				96			
ח טבת				97			
ט טבת				98			
י טבת				99			
יא טבת				100			
יב טבת				101			
יג טבת				102			
יד טבת				103			
טו טבת				104			
טז טבת				105			
יז טבת				106			
יח טבת				107			
יט טבת				108			

הוא דְּכַתִּיב, עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוֹן וְגו'.
מִשְׁקָה הָרִים מְעַלְיוֹתָיו וְגו'. אֵלֶּיךָ שָׂאֵר דְּרָגִין
עֲלֵיֶיךָ.

שְׁכַתוֹב עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם
יִשְׁכּוֹן וְגו'. מִשְׁקָה הָרִים
מְעַלְיוֹתָיו וְגו' - אֵלֶּיךָ שָׂאֵר דְּרָגוֹת
עֲלֵינוֹת.

לְבַתֵּר כָּל דָּא, מִפְּרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע הָאָרֶץ,
(ס"א לְתַתָּא וְכָל עֲלָמִין וְכו') אַרְעָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.
וְכַד אֵיהִי מִתְבְּרָכָא, כָּל עֲלָמִין כְּלָהוּ תְדָאן,
וּמִתְבְּרָכָאן. דָּא בִשְׁעֵתָא דְּבִרְכָאן מִשְׁתַּפְּחִי,
מִשְׁקִיָּו דְּנַחְלָא עֲמִיקָא דְּכָלֵּא.

אֲחֵר כָּל זֶה - מִפְּרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע
הָאָרֶץ, (לְמַשָּׁה, וְכָל הַעוֹלָמוֹת וְכו') אָרֶץ
עֲלִיּוֹנָה קְדוֹשָׁה. וְכִשְׁהִיא
מִתְבְּרָכָת, כָּל הַעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה,
וּמִתְבְּרָכִים. וְזֶה בְּשַׁעַה שְׁנִמְצְאוֹת
בְּרִכּוֹת מִהַשְׁקָאָת הַנַּחַל הַעֲמִק
שֶׁל הַכֹּל.

וּבִשְׁעֵתָא דְּעֲלָמָא יִתִּיב בְּדִינָא דְּבִרְכָאן לָא
מִשְׁתַּפְּחִי לְנַחְתָּא בְּעֲלָמָא, כְּדִין

וּבִשְׁעֵה שְׁהַעוֹלָם יוֹשֵׁב בְּדִין,
שְׁבִרְכוֹת לָא נִמְצְאוֹת לְרִדְת
בְּעוֹלָם, אַז נְטָמָא הַמְקַדֵּשׁ. (וּבִשְׁעֵה
שְׂאִין נִמְצְאוֹת בְּרִכּוֹת לְרִדְת לְמַשָּׁה, אִז הַעוֹלָם
יוֹשֵׁב בְּדִין. וּמִצַּד שְׂמַאל מִתְעוֹרְרַת רִיחַ
וּמִתְפַּשְׁטָת בְּעוֹלָם) וְכַמְּה חֲבִילוֹת שֶׁל
מִזְיָקִים נִמְצְאִים בְּעוֹלָם וְשׁוֹרִים
(בְּכַמְּה מְקוֹמוֹת) עַל בְּנֵי אָדָם,
וּמִטְמָאָת אוֹתָם אוֹתָהּ הַרִיחַ, כְּמוֹ
כֵּן אָדָם שְׂגוּעַ (כְּכַר הַרִיחַ הַזֶּה) וְרִיחַ
הַטְּמָאָה שׁוֹרָה עָלָיו. כִּךְ גַּם
שׁוֹרָה, לְמִי שִׁיקְרָב אֱלִיּוֹ.

אִסְתָּאב מְקַדֵּשׁ (ס"א) וּבִשְׁעֵתָא דְּבִרְכָאן לָא מִשְׁתַּפְּחִי לְנַחְתָּא
בְּעֲלָמָא, כְּדִין עֲלָמָא יִתִּיב בְּדִינָא, וּמִסְטָרָא דְּשְׂמַאלָא רוּחָא אִתְעַר וְאִתְפַּשְׁטָת
(בְּעֲלָמָא) וְכַמְּה חֲבִילוֹת טְרִיקִין מִשְׁתַּפְּחִי בְּעֲלָמָא,
וְשָׂרְאן (בְּכַמְּה אֲתָרֵי) עַל בְּנֵי נָשָׂא, וּמִסְאָב הַהוּא
רוּחָא לְהוּ, כְּכַר נֶשׁ דְּגוּעַ (ס"א) כְּכַר הַאִי רוּחַ) וְרוּחַ
מְסָאָבָא שְׂרִיא עָלֵיהּ. הַכִּי נְמִי שְׂרִיא, לְמָאן
דִּיקְרַב בְּהַרְדִּיהּ.

הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלִּין וְגו'.
הַאִי קְרָא מְאִי קָא מִיִּירֵי. אֵלֵּא תִּסְתִּיר
פְּנֵיךָ יִבְהַלִּין, דְּהָא לָא אִתְשַׁקְּיִין לְאִשְׁתַּפְּחָא
בְּרְכָאן לְעֲלָמִין. תּוֹסַף רוּחָם יִגְוַעוּן, (כ"א לְאִתְעַרָא)
וְאִתְעַר רוּחָא אַחְרָא מִסְטָרָא שְׂמַאלָא, וְרוּחַ
מְסָאָבָא שְׂרִיא עַל בְּנֵי נָשָׂא, עַל אֵינוֹן דְּמִיתִין,
וּמָאן דְּקָאִים בְּהַדִּיּוּהוּ, וְעַל שָׂאֵר בְּנֵי נָשָׂא,
מְאִי אִסְוּוֹתָא דְּלַהוּן. הָא דְּכַתִּיב וְאֵל עַפְרָם
יִשׁוּבוּן. דָּא עַפְר שְׂרִיפַת הַחֲטָאָת, (כ"א דָּא עַפְר
מְקַדֵּשׁ דְּלַעֲלָא) בְּגִין לְאִתְדַפְּאָה בֵּיהּ. וְהִינֵנוּ רָזָא
(קַהֲלַת א) הַכֹּל הִיָּה מִן הַעֲפָר, וְאִפִּילוּ גִלְגַּל חֲמָה.
לְבַתֵּר דְּמַהְדְּרִין לְהַאִי עַפְר, בְּגִין לְאִתְדַפְּאָה
בֵּיהּ, מִתְעַבְר רוּחָא מְסָאָבָא, וְאִתְעַר
רוּחָא אַחְרָא קְדִישָׁא, וְשָׂאִרֵי בְּעֲלָמָא. הָדָא
הוּא דְּכַתִּיב, תִּשְׁלַח רוּחְךָ יִבְרָאוּן, יִבְרָאוּן,
וַיִּתְּסוּן בְּאִסְוּוֹתָא עֲלָאָה, דְּרוּחָא אַחְרָא.

זֶהוּ שְׁכַתוֹב תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלִּין
וְגו'. פְּסוּק זֶה מְהוּ אוֹמְרָ? אֵלֵּא
תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלִּין, שְׁהַרִי לָא
הִשְׁקִיּו לְהַמְצָא בְּרִכּוֹת לְעוֹלָמוֹת.
תּוֹסַף רוּחָם יִגְוַעוּן, (לְעוֹרֵר)
וּמִתְעוֹרְרַת רוּחַ אַחֵר מִצַּד שְׂמַאל,
וְרוּחַ טְמָאָה שׁוֹרָה עַל בְּנֵי אָדָם,
עַל אוֹתָם שְׂמַתוּ וּמִי שְׁעוּמֵד
עֲלֵיהֶם וְעַל שָׂאֵר בְּנֵי אָדָם, מַה
רְפוּאָתָם? זֶה שְׁכַתוֹב וְאֵל עַפְרָם
יִשׁוּבוּן. זֶה עַפְר שְׂרִפַת הַחֲטָאָת
(זֶה עַפְר הַמְקַדֵּשׁ שְׁלַמְעֵלָה) בְּשִׁבְלֵי לְטַהַר
בוֹ, וְהִינֵנוּ סוּד (קַהֲלַת א) הַכֹּל הִיָּה
מִן הַעֲפָר, וְאִפִּילוּ גִלְגַּל חֲמָה.
לְאַחֵר שְׁחוֹזְרִים לְעַפְר זֶה בְּשִׁבְלֵי
לְטַהַר בוֹ, גְּעִבְרַת רוּחַ הַטְּמָאָה,
וּמִתְעוֹרְרַת רוּחַ אַחְרַת קְדוֹשָׁה
וְשׁוֹרָה בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב
תִּשְׁלַח רוּחְךָ יִבְרָאוּן, יִבְרָאוּן
וַיִּרְפָּאוּ בְּרְפוּאָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁל רוּחַ
אַחְרַת. וְתַחַדֵּשׁ פְּנֵי אָדָמָה, שְׁהַרִי

וּתְחַדֵּשׁ פָּנַי אֲדָמָה, דְּהָא אֲתַדְכִּיאַת, (אתהא לבעלה)
 וְחַדְתוּתִי דְסִיְהָרָא אֲשַׁתְּכַח, וְעַלְמִין פְּלֵהוּ
 מִתְבָּרְכָאן. זַפְאָה חוֹלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹוּן עֵיטָא, דְכֻלָּא אֲסוּתָא,
 בְּגִין דִּיזְפוּן לַחֵיי עֲלֵמָא דְאַתִּי, וְיִשְׁתַּכְחוּ דְכִיין
 בְּהַאי עֲלֵמָא, קְדִישִׁין לְעֲלֵמָא דְאַתִּי, עַלְיֵיהוּ
 כְּתִיב (יחזקאל לו) וְזָרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוּרִים
 וְטְהַרְתֶּם. (דף קפ"א ע"ב).

נְטֵהְרָה (אשה לבעלה), וְחַדוּשׁ
 הַלְבָנָה נִמְצָא, וְכָל הַעוֹלָמוֹת
 מִתְבָּרְכִים. אֲשֶׁרִי חֵלֵק יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לָהֶם
 עֵצָה שְׂפֵלָה רְפוּאָה כְּדִי שְׂיִזְכוּ
 לַחֵיי הָעוֹלָם הַבָּא, וְיִמְצְאוּ
 טְהוּרִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, קְדוּשִׁים
 לְעוֹלָם הַבָּא, עַלְיֵיהֶם כְּתוּב (יחזקאל
 לו) וְזָרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוּרִים
 וְטְהַרְתֶּם.

וַיְבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הָעֵדָה מִדְּבַר
 צִין וְגו' רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לָמָּה
 פְּרַשְׁתָּ פָּרָה סְמוּכָה לְמִיתַת מֵרִים,
 הֲרִי פְרָשׁוּהָ. אֲלָא בִּינּוּן (במו)
 שֶׁנַּעֲשֶׂה הַדִּין בְּפָרָה זֹו לְטַהַר
 הַטְּמָאִים, נַעֲשֶׂה דִין בְּמֵרִים
 לְטַהַר הָעוֹלָם, וְהַסְתַּלְקָה
 מִהָעוֹלָם. בִּינּוּן שֶׁהַסְתַּלְקָה מֵרִים,
 הַסְתַּלְקָה אוֹתָהּ בְּאֵר שְׁהִיתָה
 הוֹלְכַת עִם יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר,
 וְהַסְתַּלְקָה הַבָּאָר כָּל.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּתוּב וְאַתָּה בֶן
 אָדָם שָׂא קִינָה עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל.
 וְכִי עָלִיָּה לְבָדָה? לֹא. אֲלָא מִשּׁוּם
 שֶׁהַכֹּל נִשְׁבַּר בְּגִלְלָה. בְּגִלְלָה
 נִשְׁבַּר הַיָּמִין אַחֲרֵיהָ, שְׁהִיא
 מְקַרְבָּה לַגּוֹף. וְהַגּוֹף, שֶׁהוּא
 שְׂמֵשׁ, נֶחֱשֵׁף בְּגִלְלָה, וְזֶהוּ
 שְׂכַתוּב (תהלים ט) הוֹשִׁיעָה יְמִינִךָ
 וְעֲנֵנִי. גוֹף, (בגללה, שְׂכַתוּב יִשְׁעִיהָ יג)
 חֲשֵׁף הַשֶּׁמֶשׁ בְּצִאתוֹ (כְּתוּב) שְׂכַתוּב (ישעיה
 ט) אֲלֹבִישׁ שָׁמַיִם קְדָרוֹת, שְׁהִרִי
 הַשֶּׁמֶשׁ נֶחֱשֵׁף בְּגִלְלָה. כְּמוֹ זֶה,
 וְתַמַּת שֵׁם מֵרִים וְגו'.

וְרֵא הִיָּה מִיָּם לְעֵדָה, שְׁהִרִי
 הַסְתַּלְקָה הַבָּאָר שְׂלַמְעֵלָה
 וְשְׁלַמְטָה, אַחַר כֵּךְ נִשְׁבַּר הַיָּמִין,
 שְׂכַתוּב יֵאֶסֶף אַהֲרֹן אֶל עַמּוּוֹ.
 וְאַחַר כֵּךְ נֶחֱשֵׁף הַשֶּׁמֶשׁ, שְׂכַתוּב
 (דברים לב) וַמַּת בְּהָר וְגו', וְהֵאֶסֶף
 אֶל עַמּוּוֹ וְגו'. הֲרִי זְרוּעַ יָמִין
 נִשְׁבְּרָה, וְהַגּוֹף, שֶׁהוּא שְׂמֵשׁ,
 נֶחֱשֵׁף.

וַיְבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הָעֵדָה מִדְּבַר צִין וְגו'.
 (במדבר ט) רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲמַאי פְּרַשְׁתָּא
 דְּפָרָה, סְמִיכָה לְמִיתַת מֵרִים. הָא אוּקְמוּהָ.
 אֲלָא כִינּוּן (ס"א בְּמָה) דְּאַתְעֵבִיד דִּינָא בְּהַאי פָּרָה,
 לְדַכָּאָה לְמִסְאַבִּי, אֲתַעֲבִיד דִּינָא בְּמֵרִים,
 לְדַכָּאָה עֲלֵמָא, וְאַסְתַּלְקַת מִן עֲלֵמָא. בִּינּוּן
 דְּאַסְתַּלְקַת מֵרִים, אֲסְתַּלְקַת הֵהוּא בְּאֵר, דִּיהוּה
 אֲזִיל עִמָּהוּן דִּישְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּרָא וְאַסְתַּלְקַת בִּירָא
 בְּכֻלָּא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּתִיב וְאַתָּה בֶן אָדָם שָׂא קִינָא
 עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְכִי עָלָה בְּלַחֲוּדָהָ,
 לֹא. אֲלָא בְּגִין דְכֻלָּא אֲתַבַּר בְּגִינָה. בְּגִינָה
 אֲתַבַּר יְמִינָא אַבְתְּרָה, דִּיהוּה מְקַרְבַּ לְהָ גַבִּי
 גוּפָא. וְגוּפָא דְאִיהוּ שְׂמֵשׁ, אֲתַחֲשֵׁף בְּגִינָה.
 וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (תהלים ט) הוֹשִׁיעָה יְמִינִךָ
 וְעֲנֵנִי. גוּפָא (ס"א בְּגִינָה דְכְּתִיב, יִשְׁעִיהָ יג) חֲשֵׁף הַשֶּׁמֶשׁ בְּצִאתוֹ
 (כְּתִיב) דְכְּתִיב, (ישעיה ט) אֲלֹבִישׁ שָׁמַיִם קְדָרוֹת, דְּהָא
 שְׂמֵשׁ אֲתַחֲשֵׁף בְּגִינָה. כְּגוּוֹנָא דָא וְתַמַּת שֵׁם
 מֵרִים וְגו'.

וְרֵא הִיָּה מִיָּם לְעֵדָה, (במדבר ט) דְּהָא אֲסְתַּלְקַת בִּירָא
 דְּעִילָא וְתַתָּא לְכַתַּר אֲתַבַּר יְמִינָא, דְכְּתִיב
 יֵאֶסֶף אַהֲרֹן אֶל עַמּוּוֹ. וְלְכַתַּר אֲתַחֲשֵׁף שְׂמֵשׁ,
 דְכְּתִיב, (דברים לב) וַמַּת בְּהָר וְגו'. וְהֵאֶסֶף אֶל עַמּוּוֹ
 וְגו'. הָא דְרוּעָא יְמִינָא אֲתַבַּר, וְגוּפָא דְאִיהוּ
 שְׂמֵשׁ אֲתַחֲשֵׁף.

וְהָא חֲזִי, לֹא אֲשַׁתְּכַח דְּרָא בְּעֵלְמָא, כְּדָרָא
דְּמִשָּׁה קִימָא בְּעֵלְמָא, וְאַהֲרֹן וּמְרִים.
וְאִי תִימָא בְּיוֹמוֹי דְּשְׁלֵמָה הָכִי נִמְזִי, לָאוּ דְהָא
בְּיוֹמוֹי דְּשְׁלֵמָה שְׁלִיט סִיְהָרָא, וְשִׁמְשָׁא
אֲתַפְּנִישׁ. וּבְיוֹמוֹי דְּמִשָּׁה, אֲתַפְּנִישׁ סִיְהָרָא,
וְשִׁמְשָׁא שְׁלֵטָא.

וּבֵא וְרָאָה, לֹא נִמְצָא דוֹר כְּעוֹלָם
כְּמוֹ הַדּוֹר שְׁעֵמֵד מִשָּׁה כְּעוֹלָם,
וְאַהֲרֹן וּמְרִים. וְאִם תֹּאמַר בְּיָמֵי
שְׁלֵמָה גַם כֵּן - לֹא! שְׁהָרֵי בְּיָמֵי
שְׁלֵמָה שְׁלֵטָה הִלְבְּנָה, וְהִשְׁמַשׁ
הַתְּפִנְסָה. וּבְיָמֵי מִשָּׁה הַתְּפִנְסָה
הִלְבְּנָה וְשִׁלְטַת הַשְּׁמֶשׁ.

שְׁרֵשָׁה אַחִים הָיוּ: מִשָּׁה, אַהֲרֹן
וּמְרִים, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (מִיכָה ו)
וְאֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ אֶת מִשָּׁה אַהֲרֹן
וּמְרִים. מְרִים - לְבִנְיָה. מִשָּׁה -
שְׁמֵשׁ אַהֲרֹן - זְרוּעַ יָמִין. חוּר -
זְרוּעַ שְׂמָאל. וְיֵשׁ אוֹמְרִים נַחֲשׁוֹן
כֵּן עֲמִינְדָב. בְּהַתְּחִלָּה מִתָּה מְרִים
- הַסְּתַלְקָה הִלְבְּנָה וְהַסְּתַלְקָה
הַבָּאָר. אַחַר כֵּן נִשְׁבְּרָה זְרוּעַ יָמִין
שְׁמֵקְרָבָת תְּמִיד אֶת הִלְבְּנָה
בְּאַחֲוָה וּבְשִׁמְשָׁה, וְעַל זֶה כְּתוּב
(שְׁמוֹת טו) וַתִּקַּח מְרִים הַנְּבִיאָה
אָחוֹת אַהֲרֹן. אָחוֹת אַהֲרֹן בְּרֵדְאִי,
שֶׁהָיָה זְרוּעַ שְׁמֵקְרָבָה בְּאַחֲדוּת
וּבְאַחֲוָה עִם הַגּוֹי.

אַחַר כֵּן הַתְּפִנְסָה הַשְּׁמֶשׁ וְנַחֲשָׁד,
כְּמוֹ שְׁאָמַרְנוּ שְׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר כז)
וְנִאֲסַפְתָּ [וְהֶאֱסַף] אֶל עַמִּיךָ גַם
אֶתָּה וְגו'. אֲשֶׁרִי חִלַּקְתָּם שֵׁל מִשָּׁה,
אַהֲרֹן וּמְרִים שְׁנִמְצָאוּ כְּעוֹלָם.
בְּיָמֵי שְׁלֵמָה שְׁלֵטָה הִלְבְּנָה
בְּתַקּוּנָיָה וְנִרְאָתָה כְּעוֹלָם,
וְהַתְּקִימָה שְׁלֵמָה בְּחֻכְמַת הָאוּר
שְׁלָה וְשִׁלְטַת כְּעוֹלָם. כִּינֵן
שֶׁהִלְבְּנָה יִרְדָּה בְּעוֹנוֹתָיו, נִפְגַּם
יוֹם אַחַר יוֹם, עַד שְׁנִמְצָא כְּקֶרֶן
מְעַרְבִית וְלֹא יוֹתֵר, וְנִתֵּן שְׁכָט
אֶחָד לְבָנוּ. אֲשֶׁרִי חִלַּקְוּ שֵׁל מִשָּׁה
נְבִיא הַנְּאָמֵן.

כְּתוּב (קְהֵלֵת א) וְזָרַח הַשְּׁמֶשׁ וּבֵא
הַשְּׁמֶשׁ וְגו'. פְּסוּק זֶה בְּאֲרָנוּ.
אֲבָל וְזָרַח הַשְּׁמֶשׁ, כְּשִׁנְצָאוּ
יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים, שֶׁהָאִיר הַשְּׁמֶשׁ
וְלֹא הִלְבְּנָה. וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוּאָף
וְגו'. הָרִי כְּתוּב וּבֵא הַשְּׁמֶשׁ,
בְּמִדְבָר, עִם שְׂאָר מֵתֵי מִדְבָר. כִּינֵן
שְׁנִכְנַס הַשְּׁמֶשׁ, לֹאִיָּה מְקוֹם

תִּלְרַת אַחִין הוּוּ: מִשָּׁה, אַהֲרֹן, וּמְרִים. כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (מִיכָה ו) וְאֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ אֶת מִשָּׁה
אַהֲרֹן וּמְרִים. מְרִים, סִיְהָרָא. שְׁמֵשָׁא.
אַהֲרֹן, דְּרוּעָא יְמִינָא. חוּר, דְּרוּעָא שְׂמָאלָא.
וְאִמְרֵי לֵה, נַחֲשׁוֹן כֵּן עֲמִינְדָב. כְּקִדְמִיתָא מִיתַת
מְרִים, אֲסַתְּלַקַת סִיְהָרָא, אֲסַתְּלַק בְּאָר. לְבַתֵּר
אֲתַפְּר דְּרוּעָא יְמִינָא, דְּמִקְרַב תְּדִיר סִיְהָרָא,
בְּאַחֲוָא, בְּחִידוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שְׁמוֹת טו) וַתִּקַּח
מְרִים הַנְּבִיאָה אָחוֹת אַהֲרֹן. אָחוֹת אַהֲרֹן וְדְאִי,
דְּאִיְהוּ דְּרוּעָא, דְּמִקְרַב לָהּ בְּאַחֲדוּתָא, בְּאַחֲוָה
עִם גּוֹפֵא.

לְבַתֵּר אֲתַפְּנִישׁ שְׁמֵשָׁא וְאֲתַחֲשֵׁן, כְּמָה
דְּאוּקִימָנָא דְּכְתִיב וְהֶאֱסַף אֶל עַמִּיךָ
גַם אֶתָּה וְגו'. זַפְּאָה חוּלְקִיְהוּן דְּמִשָּׁה אַהֲרֹן
וּמְרִים, דְּאֲשַׁתְּכַחוּ בְּעֵלְמָא. בְּיוֹמוֹי דְּשְׁלֵמָה,
שְׁלֵטָא סִיְהָרָא, בְּתַקּוּנָהָא, וְאֲתַחֲזִי בְּעֵלְמָא.
וְאֲתַקְיִים שְׁלֵמָה בְּחֻכְמַתָּא דְּנַהֲירוּ דִּילָהּ,
וְשְׁלִיט בְּעֵלְמָא. כִּינֵן דְּסִיְהָרָא נַחֲתָא בְּחוּבּוֹי,
אֲתַפְּגִים יוֹמָא כְּתֵר יוֹמָא, עַד דְּאֲשַׁתְּכַח כְּקֶרֶן
מְעַרְבִית, וְלֹא יִתִיר, וְאֲתִיְהִיב שְׁכָטָא חַד
לְבָרִיָּה. זַפְּאָה חוּלְקָא דְּמִשָּׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא.
כְּתוּב (קְהֵלֵת א) וְזָרַח הַשְּׁמֶשׁ וּבֵא הַשְּׁמֶשׁ וְגו'.

הָאִי קָרָא אוּקִימָנָא. אֲבָל וְזָרַח הַשְּׁמֶשׁ,
כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים, דְּנַהֲיִר שְׁמֵשָׁא וְלֹא
סִיְהָרָא. וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוּאָף וְגו', הָא כְּתִיב וּבֵא
הַשְּׁמֶשׁ, בְּמִדְבָרָא, עִם שְׂאָר מֵתֵי מִדְבָרָא. כִּינֵן
דְּעָאֵל שְׁמֵשָׁא, לֹאֲן אֲתֵר אֲתַכְּנִישׁ. אֵל מְקוֹמוֹ,

בגין לאַנהרא לסיהרא. הָדא הוא דְכתיב שוֹאף זורח הוא שם. דאָף על גב דאֲתַפְנִישׁ, זורח הוא שם ודאי. דְהא לָא אַנהיר סיהרא, אָלֵא מְנהוֹרָא דְשִׁמְשָׁא. וְדא הוא רְזֵא דְכתיב, (דברים לא) הִנֵּה שׁוֹכֵב עִם אֲבוֹתֶיךָ וְקָם. אָף עַל גַּב דִּתְתַפְנֵשׁ, הִנֵּה קָיָים לְאַנהֵרָא לְסיהֵרָא. (ועליה דא הוא יהושע).

התפנס? אַל מְקוּמו, בְּשָׁבִיל לְהֵאִיר לְלַבְנָה. וְהוּ שְׁכַתוּב שׁוֹאף זורח הוא שם. שאף על גב שהתפנס, זורח הוא שם ודאי. שְׁהֵרִי לֹא מוֹאֲרַת הַלְבְּנָה אֵלֵא מְאוּר הַשֶּׁמֶשׁ. וְזֵהוּ סוּד הַכְּתוּב (דברים לא) הִנֵּה שׁוֹכֵב עִם אֲבוֹתֶיךָ וְקָם. אָף עַל גַּב שִׁתְתַפְנֵס, הִנֵּה קָיָים לְהֵאִיר לְלַבְנָה (ועליה דא הוא יהושע).

כָּךְ הוּא מְשֶׁה וְעֲלִיהַ כְּתִיב הַאי קָרָא, (קהלת א) מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמֻלוֹ וְגו'. מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמֻלוֹ, דָּא יְהוֹשֻׁעַ, דְּאֲשַׁתְּדַל לְאַחְסָנָא אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְלֹא זָכָה לְאַשְׁלֵמָא לְסיהֵרָא כְּדָקָא יָאוֹת, דְּהָא אִיהוּ אַעֲמַל בְּהוּ בִישְׂרָאֵל, תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ תַּחֲתוּתִיהַ דְּמְשֶׁה. תָּא חֲזִי, וְוִי לְהֵהוּא כְּסוּפָא, וְוִי לְהֵהוּא כְּלִימָה, בְּגִין דְּפִלַּח, וְלֹא נָטַל אַתְרִיהַ מִמֶּשׁ, אֵלֵא תַּחֲתוּת שְׁמִשָּׁא, וְלֹא הָוָה לִיהַ נְהִירוֹ מְדִילִיהַ, אֵלֵא נְהִירוֹ דְּנְהִיר לִיהַ. וְאִי הֲכִי, מְאִי תוֹשְׁבַחְתָּא הָוָה לִיהַ, הוֹאִיל וְלֹא אֲשָׁלִים לְהָכָא וּלְהָכָא. וּבְבַר אַתְרַ דְּאָמַר שְׁלֵמָה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ, עַל דְּרָגָא דִּלִּיהַ קָאָמַר. (קהלת ה) רְאִיתִי תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. (קהלת ג) וְעוֹד רְאִיתִי תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. (קהלת ט) שְׁכַתִּי וְרֵאָה (דף קפ"ב ע"א) תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. וְכֵן כְּלָהוּ. וּבְגִין דְּרָגָא דִּלִּיהַ קָאָמַר. וְדָא הוּא רְזֵא דְמַלְהַ וְדָאִי.

כָּךְ הוּא מְשֶׁה, וְעֲלִיו כְּתוּב פְּסוּק זֶה, מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמֻלוֹ וְגו'. מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמֻלוֹ - זֶה יְהוֹשֻׁעַ שֶׁהִשְׁתַּדַּל לְהוֹרִישׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא זָכָה לְהֵשִׁלִים לְלַבְנָה כְּרֵאִי, שְׁהֵרִי הוּא עֲמַל בִּישְׂרָאֵל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ, תַּחַת מְשֶׁה. בֹּא וְרֵאָה, אִוִי לְאוֹתָהּ בּוֹשֶׁה, אִוִי לְאוֹתָהּ כְּלָמָה, מִשׁוּם שֶׁעֲבַד וְלֹא לְקַח מְקוּמוֹ מִמֶּשׁ, אֵלֵא תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ, וְלֹא הִיָּה לוֹ אוֹר מְשֻׁלוֹ, אֵלֵא אוֹר שֶׁהֵאִיר לוֹ. וְאִם כֵּךְ מַהוּ שְׁכָחוּ, הוֹאִיל וְלֹא הֵשִׁלִים לְכָאֵן וּלְכָאֵן?

וּבְכַד מְקוּם שְׁאָמַר שְׁלֵמָה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ, עַל דְּרָגָתוֹ אָמַר. (קהלת ה) רְאִיתִי תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. (שם א) וְעוֹד רְאִיתִי תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. (שם ט) שְׁכַתִּי וְרֵאָה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. וְכֵן כְּלָם. וּמִשׁוּם דְּרָגָתוֹ אָמַר, וְזֵהוּ סוּד הַדְּבַר בְּרֵדָאִי.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְדָאִי מִי שְׁנוּטַל סַם הַמָּוֶת לְבָדוּ, עֲלִיו כְּתוּב (שם א) בְּכָל עֲמֻלוֹ שִׁיעֲמַל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ וְדָאִי. וְכִי הוּא תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ? הַיִּי אוֹמַר זֶה הַלְבְּנָה. וְכִי שְׁאוֹתוֹ הַלְבְּנָה בְּלִי הַשֶּׁמֶשׁ, עֲמֻלוֹ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ וְדָאִי. וְזֵהוּ הַחֲטָא הַקְּדָמוֹן שֶׁל הַעוֹלָם. וְעַל זֶה מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמֻלוֹ, לְאָדָם הַרְאִישׁוֹ, וְכֵן לְכָל מִי שְׁבֵא אַחֲרָיו שְׁחֲטָאוֹ בְּמִקוּם זֶה. הוֹרְדֵךְ אֵל דְּרוֹם וְסוּבָב אֵל צְפוֹן, הִינֵנו שְׁכַתוּב (דברים א) מִיִּמִּינוֹ אֲשׁ

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְדָאִי מִאֵן דְּנָטִיל סְמָא דְּמוֹתָא בְּלַחֲדוּי, עֲלִיהַ כְּתִיב בְּכָל עֲמֻלוֹ שִׁיעֲמַל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ וְדָאִי. וּמִאֵן הוּא תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. הַיִּי אִימָא דָא סִיהֵרָא. וּמִאֵן דְּאַחִיד סִיהֵרָא בְּלֵא שְׁמִשָּׁא, עֲמֻלוֹ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ וְדָאִי. וְדָא הוּא חוּבָא קְדָמָאָה דְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמֻלוֹ, לְאָדָם קְדָמָאָה, וְכֵן לְכָלְהוּ דְּאַתְיִין בְּתַרְיָה, דְּחָבּוּ בְּאַתְרַ דָּא. הוֹרְדֵךְ אֵל דְּרוֹם וְסוּבָב אֵל צְפוֹן, הִינֵנו דְּכְתִיב,

דת למו. ימינו - זה דרום. אש דת - זה צפון. וזה כליל בזה. סובב סבב הולך הרוח. פסוק זה קשה. סובב סובב השמש היה לו לכתב, מה זה הולך הרוח? מי רוח זו? זהו תחת השמש, שנקרא רוח הקדש. וזה (הוא) רוח שהולך וסובב לאותם שני צדדים להתחבר בגוף, ועל זה כתוב הרוח, אותו שנועד השמש סתם, שנועד (להתחבר בגוף שהוא השמש, אותו שנועד) חלק ישראל.

ועל סביבתיו שב הרוח. מי זה סביבתיו? אלו האבות, שהם מרפכה קדושה, והם שלשה, ודוד וארבעה רוחות שהתחברו בהם (ס"ו וזהו רוח שהתחבר בהם) (ודוד הוא רוח רביעי שהתחבר בהם), הרי הם מרפכה קדושה שלמה. ועל זה כתוב (תהלים קיח) אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

משום שכל דברי שלמה המלך נסתרים פלם בחכמה, וכלם פנים פנימה של היכל הקדוש, ובני אדם לא מסתכלים בהם, ורואים דבריו כדברי אדם אחר. אם כך, מהו השבח לשלמה המלך בחכמתו משאר בני אדם? אלא ודאי כל דבר ודבר של שלמה המלך נסתר בחכמה.

פתח ואמר, (קהלת ז) טובה חכמה עם נחלה יותר לראי השמש. אם לא התגלה דבר זה, לא (שמענו ולא) ידענו מה אמר. טובה חכמה - זוהי חכמה שהיא תחת השמש, (לפסא) כפסא מתקנת לו. טובה חכמה עם נחלה, יפה ונאה כשהיא שורה עם ישראל, שהם נחלתה וחלקה להתקשר בה.

אבר שבח יותר לראי השמש, לאותם שזכו להתחבר בשמש ולהתקשר בו, שהרי אחוז בעץ

(דברים לג) מימינו אש דת למו. ימינו, זה דרום. אש דת, דא צפון. ודא כליל בדא.

סובב סובב הולך הרוח, האי קרא קשא, סובב סובב הולך השמש מיבעי ליה, מאי הולך הרוח. מאן רוחא דא, דא הוא תחת השמש, דאקרי רוח הקדש. ודא (הוא) רוח הולך וסובב לאלין תריין סטריין לאתחברא בגופא. ועל דא כתיב הרוח, ההוא דאשתמודע השמש סתם, דאשתמודע (ס"א לאתחברא בגופא דאיהו שמשא ההוא דאשתמודע) חולקא דישראל.

ועל סביבותיו שב הרוח, מאן סביבותיו. אלין אבהו, דאינון רתיכא קדישא, ואינון תלת, ודוד וד' רוחי דאתחברן בהו (ס"ו ודא רוחא דאתחברא בהו) (ס"א ודוד דא הוא רוחא רביעאה, דאתחבר בהו) הא אינון רתיכא קדישא שלימתא, ועל דא כתיב, (תהלים קיח) אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

בגון דכל מלוי דשלמה מלפא סתימין בלהו בחכמתא, וכלהו לגו בגו דהיכלא קדישא, ובני נשא לא מסתפלי בהו, וחמאן מלוי כמלין דבר נש אחרא. אי הכי, מה שבחא הוא לשלמה מלפא בחכמתיה, משאר בני נשא. אלא ודאי כל מלה ומלה דשלמה מלפא סתים בחכמתא.

פתח ואמר, (קהלת ז) טובה חכמה עם נחלה יותר לרואי השמש, אי לאו דהא אתגלייא מלה דא, לא (שמענו ולא) ידענא מאי קאמר. טובה חכמה דא היא חכמה, דהיא תחת השמש, (ס"א לבורקיא) פורסייא מתתקנא ליה. טובה חכמה עם נחלה, נאה ושפירא כד איהי שרייא עמהון דישראל, דאינון נחלה ועדבא דילה, לאתקשרא בה.

אבר תושבחתא יתיר לרואי השמש, לאינון דזכו לאתחברא בשמשא, ולאתקשרא

ביה, דהא אחיד באילנא

דחיי, ומאן דאחיד ביה, בכלא אחיד, בחיין דהאי עלמא, ובחיי דעלמא דאתי, ודא הוא דכתיב, (קהלת ו) ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה. מאי ויתרון דעת. דא אילנא דחיי. ויתרון דיליה מהו, החכמה ודאי, דהא תורה, מחכמה עלאה נפקא.

החיים, ומי שאחז בו, אחז בכל, בחיי העולם הזה ובחיי העולם הבא. וזהו שכתוב (שם) ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה. מה זה ויתרון דעת? זה עץ החיים. ותרוננו מהו? החכמה ודאי, שהרי תורה יוצאת מחכמה עליונה.

הו טובה חכמה עם נחלה, טובה חכמה, ודאי עם נחלה, דא צדיקא דעלמא, דאיהו נהורא דשמשא, דהא תרין דרגין אלין פחדא יתבי, ודא הוא שפירו דלהון, אבל ויתר לרואי השמש, לאינון דמתאחדין בשמשא, תוקפא דכלא, שבחא דכלא.

עוד טובה חכמה עם נחלה - טובה חכמה ודאי עם נחלה, זה צדיק העולם שהוא אור השמש, שהרי שתי דרגות אלו יושבות כאחד, וזהו יפין, אבל ויתר לראי השמש, לאותם שנאחזים בשמש, חזק הכל, שבח הכל.

ודא הוא דעת, אילנא דחייא, והא אוקמוה (משלי ט) גם בלא דעת נפש לא טוב. מאן נפש. דא נפש טוב דדוד מלפא. ודא חכמה דקאמרן. ובגיני כן ויתרון דעת החכמה, דמתמן אשתרשא אילנא ואתנטע לכל סטרין, וכן לכל אינון דאחידין ביה בהאי אילנא, ועל דא שלמה מלכא לא אשתכח אלא בההוא דרגא דיליה, ומתמן ידע כלא, והוה אמר עוד ראיתי תחת השמש, ושכתי וראיתי וגו'. וכן פלהו. זפאין אינון צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דמלכא קדישא, וסתמיין עלאין דגניזין באורייתא, דכתיב, (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וגו'. (חבר).

וזהו דעת, עץ החיים, והרי פרושהו, (משלי יט) בלא דעת נפש לא טוב. איזו נפש? זו נפש טובה של דוד המלך, וזו החכמה שאמרנו. ומשום זה ויתרון דעת החכמה, שמשם נשרש עץ ונטע לכל הצדדים, וכן לכל אלו שאחזים בעץ הזה. ועל זה שלמה המלך לא נמצא אלא באותה דרגה שלו, ומשם ידע הכל, והיה אומר: עוד ראיתי תחת השמש, ושכתי וראיתי וגו'. וכן פלם. אשרי אותם צדיקים שמשתדלים בתורה ויודעים דרכי המלך הקדוש ונסתרות עליונים שגנוזים בתורה, שכתוב (הושע יד) פי ישרים דרכי ה' וגו'.

יאספה אהרן אל עמיו וגו'. (במדבר כ) רבי חייא פתח, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שפכר מתו וגו'. האי קרא אתמר ואוקמוה. תא חזי, פל עובדוי דקודשא בריך הוא, בדינא וקשוט, ולית מאן דאקשי לקבליה, וימחי בידיה, ויימר ליה מה עבדת, וכרעותיה עבד בכלא.

יאספה אהרן אל עמיו וגו'. רבי חייא פתח, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שפכר מתו וגו'. פסוק זה נאמר ופרשוהו. בא וראה, פל מעשי הקדוש ברוך הוא בדין ואמת, ואין מי שיקשה פגגוד וימחה בידו ויאמר לו מה אתה עושה, וכרצונו עושה הכל. ושבח אני את המתים. וכי שלמה המלך משבח את המתים יותר

ושבח אני (דף קפ"ב ע"ב) את המתים. וכי שלמה מלכא משבח למתייא ויתיר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהַ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקוֹ

לימוד
זוהר
היומי

אֲדָר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָה

לימוד
זוהר
היומי

שֶׁבֶט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵד

לימוד
זוהר
היומי

טֵבֶת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָג

לימוד
זוהר
היומי

כֶּסֶלֹו

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵב

לימוד
זוהר
היומי

הַשָּׁנָה

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
אוֹר
הַזֹּהָר
הַחֲדָשׁ

בוֹהַר

דא
יפקון
מן
גלותא
ברחמי

בו יבואר
גודל
החיוב
ללמוד
וללמד
הזוהר
הקדוש
שחיבר
התנא
האילוקי
רבי
שמעון
בר יוחאי
זיע"א

מעלתה
טהרתה
קדושתה
סגולתה

חברה מזכי
הרבים העולמי